

KATHARINE ȘI ELIZABETH CORR

FIICA ÎNTUNERICULUI

Traducere din limba engleză și note de
IOANA BENA

CORINTEENS

Redactare: Alina Băltăc, Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Valentina Dobrescu

KATHARINE & ELIZABETH CORR

DAUGHTER OF DARKNESS

Copyright © 2022 by Katharine & Elizabeth Corr

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORR, KATHARINE

Fiica întunericului/ Katharine & Elizabeth Corr; trad. din lb. engleză de
Ioana Bena. - București: CorinTeens, 2022

ISBN 978-606-088-145-2

I. Corr, Elizabeth

II. Bena, Ioana (trad.)

821.III

Cele patru ordine de Theodesmioi

Theodesmioi din ordinul lui **ZEUS**
regele zeilor, stăpânul cerurilor și al pământului

Pariori de Luptă ~ luptă cu puteri supraumane de viteză
și rezistență

Lucrători ai Vremii ~ controlează norii și vântul

Theodesmioi din ordinul lui **POSEIDON**
zeul mării

Cântăreții Mării ~ sporesc viteza și puterea navelor

Theodesmioi din ordinul lui **HADES**
zeul lumii de dincolo, regele morților

Despărțitorii de Suflete ~ despart sufletul de trup și îl trimit în
călătoria sa

Theodesmioi din ordinul lui **HEFAISTOS**
zeul fierar și stăpânul metalelor

Vrăjitorii ~ leagă magia în metale

Notă: În majoritatea orașelor se găsesc Case ale Ordinelor lui Zeus, Hades și Poseidon. Există doar două Case ale Ordinului lui Hefaistos, în Micene și în Teba.

Iolcos, doi ani mai târziu

SPERANȚA, A DECIS DEINA, ERA UN LUCRU GROAZNIC. Din locul în care se afla, la adăpostul porticului umbros și pavat cu piatră al megaronului¹ – palatul labirintic care se afla în inima cetății din Iolcos –, nu-l putea vedea pe vinovat. Nu fusese încă adus din celulă. Totuși, îl putea auzi destul de bine. Pleda pe lângă gărzi. Implora iar și iar. Negocia. Fusese condamnat la ceea ce în general se considera a fi o soartă mai rea decât moartea. Din câte se părea însă, și în ciuda tuturor semnelor contrare, încă mai spera milă. Poate chiar un miracol.

Numai zeii știau de ce. Din experiența Deinei, și zeii, și conducătorii orașului erau străini de milă ori de miracole. La urma urmei, bărbatul fusese condamnat să treacă prin Ritualul Pedepsei. Ritualul dezbrăca un suflet de adăpostul său omenesc și îl închidea

---

¹ Megaron, în Grecia antică și în Orientul Mijlociu – complex arhitectural format dintr-un portic deschis, un vestibul și o sală mare, cu o vatră centrală și un tron. Megaronul se găsea în toate palatele miceniene și era construit și ca parte a caselor, fiind folosit mai târziu și în templul clasic. Un plan tipic al megaronului este cel al palatului lui Nestor din Pilos. Megaronul dădea de obicei spre curtea obișnuită, în care se intra printr-o poartă decorativă cu coloane bogat ornamentate de o parte și de alta.

pe veci pe Prag – un spațiu care, în cea mai mare parte a timpului, slujea ca loc de trecere între viață și moarte, un popas între lumea muritorilor și Lumea de Dincolo, dar care era transformat prin acest ritual special într-o închisoare eternă. Dintre toate funcțiile exercitate de către Despărțitorii de Suflete – Theodesmioi ai Ordinului lui Hades –, Ritualul Pedepsei era cel mai cumplit, fiind aplicat doar pentru cele mai grave nelegiuiri. Atât de cumplit, încât puteau trece ani buni între două spectacole. Nu e de mirare că atât de mulți veniseră să privească.

Căldura moartă a mijlocului de vară învăluia orașul ca un giulgiu și chiar și norii care zumzăiau de muște negre și grase păreau somnoroși. Cu toate acestea, oamenii se înghesuiau în curtea imensă, cu colonade, care se întindea în fața megaronului. Alții se îndesau, într-un echilibru precar, în vârful impresionantului pavilion pentru ceremonii care permitea accesul la complexul palatului. Unii, tăcuți. Unii, bârfind. Unii, întreprinzători, mișcându-se prin mulțimea de oameni și încercând să vândă băuturi răcoritoare oricui și le putea permite. Nu erau prea mulți tineri, dacă-i adunai. Atât de mulți fuseseră înrolați în armatele Dominionului și atât de puțini se întorseseră!

Dar acolo, în fața gloatei, se afla Aster, unul dintre colegii Deinei. În ciuda înghesuiei, în jurul lui era ceva loc. Pe de-o parte din cauza a *ceea ce era*, pe de altă parte – bănuia Deina – pentru că nimeni nu voia să bruscheze din greșeală pe cineva cu mușchi atât de mari și de evidenti. Aster se încrunta înspre portic, trecându-și nerăbdător o mână prin bucele sale castanii, cu buzele strânse, ca și cum ar fi mâncat niște struguri teribil de acri. Îl auzise plângându-se, de zile întregi, că ritualul ar fi trebuit să fie efectuat de el sau, la limită, de Theron; amândoi erau adepți cu o jumătate de an mai mult decât Deina; erau pricepuți, erau bărbați. Deina i-a făcut un semn vesel cu mâna. Păcat că Theron nu era aici ca să asiste la victoria ei!

Privirea Deinei a alunecat spre proclamația fixată pe una dintre coloanele aurite care formau partea din față și lateralele porticului. Putea să citească puțin din ea. O sentință cu numele condamnatului – Dionis – și crimele sale: omor, trădare. Și cuvântul *eupatridae* – cel bine născut. Dionis era fie membru al nobilimii, al clasei războinice, fie ucisese unul de soiul ăsta. Dar restul textului încă o depășea. Avea o lecție mai târziu – neoficial, bineînțeles. Poate că putea lua cumva proclamația cu ea. . .

Avea gura uscată. Un val de căldură se răspândea dinspre altarul de piatră, pregătit și așteptând în capătul treptelor. Diferiți preoți, toți nobili, se înghesuiau în umbra mai adâncă de cealaltă parte a porticului, făcându-și vânt și aproape topindu-se pe picioare. Mentorul Deinei, Anteïs, o bătrână cu robă roșie din Ordinul lui Hades, stătea în apropiere, cu ochii închiși, cufundată în meditație. Strigătele din mulțime anunțau începutul unei încăierări. Dar ritualul nu putea începe fără prezența arhontelui, cel mai înalt rang din oraș, acum, că Iolcos era condus de la Teba și nu mai avea un rege propriu. Poate că arhonteles încă număra galbenii pentru tributul trimestrial; navele de colectare tebane erau în întârziere. Cel mai probabil, se socotea cât de mult putea să-și însușească, în timp ce orașul său devenea din ce în ce mai sărac.

Mai erau alți doi Theodesmioi care străjuiau ușa de acces în megaron. Pecițile cu fulgere de pe frunțile lor îi marcau ca membri ai Ordinului lui Zeus, zeul care stăpânea cerurile și pământul. Parte a gărzii palatului, așadar, cel mai probabil Pariori de luptă – Theodesmioi înzestrați cu reflexe și rezistență supraomenești, reflectând latura pământeană a atribuțiilor lui Zeus. Numai câțiva din ordinul lor aveau darul mult mai rar de-a influența vânturile și ploile cu puterea minții. Dacă arhonteles ar fi avut un Lucrător al Vremii în slujba sa, sigur s-ar fi lăudat cu

asta pentru ca tot orașul să audă. Totuși, Deina a șuiertat la cel mai apropiat dintre ei:

— Hei, nu poți să invoci niște nori?

Bărbatul s-a încruntat la ea, dar, înainte ca acesta să poată răspunde, arhonte – puternic parfumat, cu fața roșie și cu hainele fluturând – s-a grăbit pe ușă.

— Aduceți-l pe condamnat! a poruncit el.

Zbătându-se, cerând în continuare milă, bărbatul pe nume Dionis a fost târât la lumina zilei. Era mai tânăr decât se așteptase Deina. Gol, cu lacerării însângerate de la vreo biciuire anterioară însemnându-i pielea. Văzuse cadavre într-o stare și mai proastă. Dar felul în care a urlat când gardienii l-au legat de suprafața fierbinte a altarului de piatră a făcut-o să tresară.

Arhonte și-a dres vocea:

— Popor din Iolcos, acest om, Dionis din clanul Dimine, a fost găsit vinovat de patricid și de complot de trădare împotriva orașului.

Magistratul și-a șters sudoarea de pe frunte.

— În conformitate cu înțeleptele porunci ale stăpânului nostru, Orfeu, conducătorul suveran al Dominionului Teban, el va fi predat Despărțitorilor de Suflete ai Ordinului lui Hades pentru a fi pedepsit.

Arhonte nu le spunea oamenilor nimic din ceea ce nu știau deja. Totuși, zgomotul din curte a crescut până când unul dintre servitorii palatului a bătut în uriașul gong de bronz care se afla în apropiere. Sunetul s-a înălțat în aer, lăsând tăcere în urma sa.

Deina a înaintat până aproape de altar. Oamenii se holbau la ea, cu fețele înclinate în sus, mijind ochii în soarele amiezii. Chiar și ochii goi de piatră ai delfinilor în plin salt care formau arcul porții păreau să fie ațintiți asupra ei. Pentru prima dată, s-a bucurat de hainele ceremoniale prea groase și de voalul care îi ascundea fața ciupită

de vărsat. Pânza neagră a adepților, mărginită de stacojiu — însemnul lui Hades repetat în bucle nesfârșite de flacără țesută.

Dar poporul avea dreptul să vadă semnul autorității ei. Deina a respirat adânc și și-a scos vălul pentru a-și dezvălui pecetea de pe frunte. Același simbol care marcase fruntea lui Anteïs și a celorlalți Despărțitori. Trei linii stilizate care reprezentau un sceptru, încununat de aripile ridicate ale unei păsări.

— De ce nu mă omori, pur și simplu? Tatăl meu a meritat moartea pe care i-am dat-o!

Condamnatul se contorsiona, încercând să se elibereze. Și-a răsucit capul spre arhonte.

— Și tu o meriți! Și voi toți, care stați deoparte în timp ce Orfeu ne ia pământurile și dreptul nostru din naștere, obligându-ne să ne luptăm între noi pentru ce a mai rămas...

Și-a ridicat ochii spre Deina, care stătea lângă capul lui.

— Te rog, te implor...

Torța de bronz pe care Deina trebuia să o țină îi apăsa greu pe claviculă. Ignorându-și bătăile inimii, și-a întors privirile de la Dionis, în timp ce acesta era încătușat. Îndoiala — asupra alegerilor ei, a abilităților ei — era un lux pe care nu și-l putea permite dacă voia să aibă vreo șansă de-a fi liberă. Și ce erau pentru ea certurile nobilimii? Cei bine născuți nu știau nimic din ceea ce sufereau Theodesmioii și nici nu le păsa. În orice caz, dacă ea ar fi refuzat această șansă, Theron ar fi profitat de ea. El sau Aster, sau un alt Despărțitor. „Pedepsește-l pe criminal și câștigă un an de libertate” — un an întreg, douăsprezece luni șterse din perioada de patruzeci de ani de sclavie. „Sau privește cum o face altcineva!” O alegere destul de ușoară.

În timp ce arhonte și suita sa se retrăgeau dincolo de limitele cercului sacru, Deina a încercat să-și amintească tot ce fusese învățată, tot ce exersase, toate sfaturile pe care i le dăduse Anteïs.

„Prima dată este întotdeauna dificil. Este destul de greu să scoți un suflet dintr-un corp care nu este pregătit să plece. Și mai greu este să te împotrivești rugămintelor – și întotdeauna există rugăminți. Nu uita, ei sunt condamnați de rege și de oraș, nu de noi. Noi nu trebuie să judecăm. Trebuie doar să acționăm...”

De aceea se și afla aici femeia mai în vârstă: pentru a da o mână de ajutor. Nu că Deina ar fi plănuit să aibă nevoie de ajutor.

Uneltele Deinei erau deja așezate pe masa de lângă ea: un cuțit de os cu lama ascuțită, un mic bol din lemn de plop alb, ierburi uscate și rădăcini. Și o fiolă de cenușă din rămășițele arse ale victimei bărbatului. A murmurat versurile de început ale Cântecului pentru acest ritual, cuvintele care dădeau formă și scop puterii care sălășluia în ea. Și-a prins cuțitul strâns, concentrându-se să treacă lama pe încheietura bărbatului ca să-i deschidă vena. Pielea lui s-a despicat exact ca smochinele coapte pe care exersase Deina, sângele curgând cu ușurință în bol. Până acum, totul era bine. Ignorând țipetele înăbușite ale acestuia, a continuat să intoneze Cântecul, apoi a stropit sângele cu un vârf de cuțit de mentă înțepătoare, plăcută lui Hades, și cu unul de rozmarin, spre amintire. A adăugat câteva așchii de rădăcină uscată de asfodel. În cele din urmă, a vărsat în bol o parte din cenușă și a mestecat totul cu ajutorul cuțitului.

Deina i-a întins lui Anteïs castronul, ținând în continuare cuțitul. Cufundându-și degetul arător în amestec, s-a aplecat în față și a rostit ultimele cuvinte din această parte a ritualului, apăsându-și vârful degetului pe sternul bărbatului, apoi pe cel al lui Anteïs, apoi pe al ei, pătând pielea.

— „Inimă ca să măsoari.”

Soarele strălucitor al după-amiezii s-a stins. Umbrele au început să se adune și să crească la marginile cercului. Deina și-a înmuat din nou degetul în bol.

— „Atingere ca să găsești.”

Silind mâinile lui Dionis să se deschidă, ea i-a întins amestecul pe palme. Apoi pe cele ale lui Anteïs, apoi pe ale ei. I s-a făcut pielea de găină pe brațe când aerul din cercul magic s-a răcit.

— „Limbă ca să invoci.”

Mai întâi buzele lui, apoi cele ale lui Anteïs, apoi ale ei. Zgomotul mulțimii din curte s-a estompat, până când Deina nu a mai putut auzi nimic altceva decât suspinele bărbatului și bătăile încetinite ale propriei inimi.

— „Sânge ca să legi.”

Și-a apăsât vârful degetelor umede pe fruntea lui Anteïs și a răsturnat ceea ce mai rămăsese în bol pe fruntea bărbatului. Și-a așezat ușor mâna liberă pe obrazul lui, în timp ce Anteïs o strângea puternic de umăr. Dionis încetase în sfârșit să se mai zbată; nu mai avea nicio speranță acum.

Pecetea lui Hades întipărită pe pielea Deinei pulsa. Nu chiar durere, însă ceva atât de aproape de ea, încât a trebuit să strângă din dinți și să se silească să respire liniștit. S-a aplecat până când fruntea ei a ajuns chiar deasupra celei a lui Dionis. A așteptat până când lumina aproape a dispărut, până când a simțit cum i se formează gheață pe piele, până când nu a mai putut rezista nicio clipă în plus.

În cele din urmă, și-a lăsat capul să cadă. Amestecul de sânge care mânjea fruntea lui Dionis s-a lipit de pecetea ei. Întunericii a căzut peste ei ca o lamă de topor.

Deina și-a recăpătat senzațiile și a devenit conștientă de greutatea mâinii lui Anteïs pe umărul ei. De cât de rece era mânerul cuțitului din palmă. Odată ce s-a întors lumina, i-a revenit și vederea.

Știa unde se află: Pragul. Mai fusese aici. Un loc construit cu secole în urmă de primii Despărțitori de Suflete, care își trăgea puterea din Lumea de Jos, dar separat de ea și accesibil doar celor

care purtau pecetea lui Hades. Pragul îi era deopotrivă familiar și ciudat. Mereu același, și totuși mereu diferit. Reconstituit de fiecare dată în funcție de tipul de ritual și de puterea Despărțitorului care îl invocase. Cu câteva zile în urmă, Deina îndeplinise un Ritual de Despărțire, eliberând sufletul unui copil din trupul lui grav ars și punându-l pe calea călătoriei sale înspre și prin Lumea de Dincolo. Un act de îndurare, care era și cel mai frecvent dintre riturile pe care erau chemați să le îndeplinească. Pragul de atunci fusese primitor – o mică grădină, plină de flori. Dar această versiune a Pragului era sumbră și colțuroasă. O întindere plată de stâncă lipsită de viață, cu un cer cenușiu și apăsător deasupra, înconjurată de nori denși și nemișcați. De parcă ai fi fost abandonat pe vârful unui munte înalt, fără nicio cale de coborâre. Și la orizont, invocați de voința Deinei și de Ritualul Pedepsei, se conturau amenințător cei doi Copaci-fără-de-moarte. Fiecare detaliu din Cântec, toate exact așa cum le exersase: scoarță înnegrită, trunchiuri noduroase, ramuri căzute ca niște fire de păr lung. Oase, în loc de rădăcini, ieșind din pământ. Amenințarea se scurgea din inimile lor putrede ca o sevă.

Bărbatul, Dionis, se afla în apropiere. Linia vieții sale îi înconjură corpul – un fir argintiu slab care se înfășura și în jurul taliei Deinei și a lui Anteïs. Avea să se estompeze în curând, dar până atunci, linia vieții îi lega pe toți de lumea muritorilor. Dar Dionis nu părea să vadă asta. Privea în schimb nedumerit la pielea intactă de pe încheietura mâinii.

Deina și-a dres glasul, atrăgându-i atenția. Ochii lui s-au mărit în semn de recunoaștere și a luat-o la fugă, alergând cu toată viteza spre zidul de ceață care înconjură spațiul, cu linia vieții desfășurată în urma lui, aruncând o privire peste umăr la Deina – până când s-a izbit de ceață și a zburat înapoi. Cu un deget, Deina a împuns

cu grijă marginile pufoase ale unui nor din apropiere – la fel de solide și ascuțite ca sticla.

Dionis tot nu se dădea bătut. Repus pe picioare, a început să alerge înainte și înapoi în jurul limitei, încercând-o, aruncându-se asupra ei cu o disperare crescândă.

Deina și-a întors privirea de la el și s-a gândit la schița unei nave lipită pe peretele camerei sale. Genul de navă care spera că avea s-o ducă undeva, cândva. Oriunde, atât timp cât era departe, foarte departe de Iolcos.

— Deina!

Anteîs a dat din cap spre bărbat, cu o sprânceană ridicată.

— Treci la treabă!

— Bine!

Deina și-a trecut limba peste buzele uscate, amintindu-și de următoarea parte a ritualului: încătușarea. A respirat adânc și și-a ridicat brațele.

— Păzitori cu rădăcini adânci ai Pragului, pe voi vă chem! Fără de moarte, fără de viață, păstrați-l pe acest ticălos blestemat în îmbrățișarea voastră atentă și supuneți-i sufletul pedepsei celei veșnice!

Rădăcinile și ramurile celor doi copaci au început să freacă, crescând și alunecând spre prada lor, căutând orbește. Când Dionis și-a dat seama ce se întâmplă, și-a aruncat mâinile în sus, cu gura deschisă într-un țipăt tăcut. Dar nu exista nicio scăpare. Inevitabil și totodată hipnotizant, copacii l-au îmbrățișat, împletindu-se în jurul lui – brațe, picioare, trunchi, cap –, până când a fost prins strâns. Ultimii lujeri i s-au agățat de pleoape și le-au forțat să se deschidă.

Urma invocarea. Dionis purta pe frunte amprenta peceteii Deinei. La cuvintele ei, ceva asemănător cu fumul s-a revărsat din semn, fluturând și mișcându-se până când a devenit o imagine în

mărime naturală: o amintire vie, în mișcare, construită din fumul însuși. Era Dionis, cu o cupă în mână, apropiindu-se de un bătrân care zăcea sprijinit într-un pat. Ducea cupa la buzele tatălui său și îl făcea să bea conținutul. Stătea acolo și privea cum celălalt începe să se zvârcolească. Aerul din interiorul Pragului se umpluse cu o duhoare de moarte și de excremente, suficient de puternică pentru a o face pe Deina să vomite. Auzea totul: gâlgâitul oribil al bătrânului care se sufoca, încercând să respire prin sângele care-i țâșnea din gură și din nas. Și-apoi Dionis, așezat deasupra cadavrului tatălui său, stropit cu sânge, cu o expresie triumfătoare.

Imediat ce s-a terminat, scena s-a reluat. La nesfârșit. Acesta era și scopul: ca ucigașul să simtă oroarea a ceea ce făcuse. Pentru eternitate.

Anteis se sprijinea puternic pe Deina acum, cu ochii închiși, fața lipsită de culoare, respirația rapidă și superficială.

— Te simți bine?

— Da, da...

Anteis a respirat adânc și s-a îndreptat.

— Grăbește-te! Despărțirea!

Deina a dat din cap, și-a strâns cuțitul și, cu Anteis urmând-o îndeaproape, încă sprijinită de umărul ei, și-a croit drum spre locul unde atârna Dionis, inert. Ajunsă la copaci, Deina a rostit ultima rugăciune către Hades, pentru a încheia ritualul, apoi și-a înfipt cuțitul într-o crăpătură a uneia dintre ramurile negre și a lărgit-o. A adunat firul strălucitor al vieții lui Dionis și l-a înfășurat strâns în jurul ramurii, asigurându-se că linia vieții era înfiptă bine în crăpătură, prinzându-l acolo, în interiorul Pragului. Și-a mutat apoi cuțitul ca să taie celălalt capăt al firului, să le poată trimite de aici pe ea și pe Anteis, înainte de-a fi prea târziu.

Dar s-a oprit.

El era acolo...